

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje i oblikovanje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2024.
studeni, Zagreb, 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8457-42-5

INNA MOORE

U OKOVIMA
prkosa

Treći dio serijala „Okovi“

Prolog

London 1856.

Još otkako je prvi put kročila u njegovu kuću, vojvoda Abbot Langdon mrzio je tu ženu. Mrzio je njezinu previše kuštravu kosu, mrzio je njezin previše razigrani pogled, mrzio je njezine previše rumene usne, mrzio je njezin previše slobodan jezik.

Mrzio je čitavu tu pojavu i sve vezano za tu ženu. Zaboga, ona je nosila hlače! I te hlače bile su nešto najgore što je vidio na ženi, isticale su njezinu pozadinu, koja je bila previše bujna, pratile oblik nogu i...

O, Bože, baš ju je mrzio!

Kad je bolje promislio, mrzio ju je možda još od prvog susreta u parku, za koji je bio siguran da je inscenirala s njegovom razmaženom sestrom Violet. Bio je jednako siguran da joj je ona puno puta bila suučesnica u bilo kojoj prilici koje se domogla kako bi osujetila njegove planove, prekršila pravila ili mu naprosto prkosila.

Još uvijek je sumnjao u iskrenost njihova odnosa, iako je sad Violet imala drugi status, onaj kojem se Abbot tako nadao da će ostvariti kao čestita pripadnica njegove obitelji.

Mislio je da će nisko pasti, ali kako je vrijeme pokazalo, nisko je padao tek njegov najmlađi brat. Arthur je oduvijek volio žene, još kao dječak pipkao je kuharicu, bio je slatko dijete i svi su ga obožavali. Ta ljubav i sklonost prema ženskom rodu ostale su, bio je čovjek kojeg ništa nije moglo odvratiti od zabave s raspoloženim ženama.

I sad je, zbog ove koju je Abbot mrzio, njegov mlađi brat bio poput poslušnog psića, slinio je za njom i hodao po kući prateći joj korak, slušajući njezine riječi i gledajući u nju opčinjeno.

Ništa Abbotu nije bilo mrže doli vidjeti muškarca na koljenima zbog jedne obične vrtirepke. Abbot se sklanjao od te žene jer mu je uzrokovala samo teške glavobolje, naprosto sve u vezi s njom bilo je... *Previše.*

No smatrao je da zbog brata i mira s njim mora šutjeti.

Jedan jedini put kad ga je upozorio u vezi sa Sabinom Hardy, izbila je ogromna svađa u kojoj mu je mlađi brat jasno rekao da se okani njegova života. Stoga se maknuo i nadao se da će ga ta zaludenost proći čim naiđe na neku drugu igračku.

A danas, danas ju je posebno mrzio.

Ušao je u kuću nešto prije podne, jer mu je ručak u klubu prišjeo, pa ga je otkazao uslijed nepoželjnog susreta te se požurio kući pozvavši na ručak svoja dva prijatelja, lordove Hammonda i Radcliffa. Iako je predvorje odzvanjalo od njihovih koraka, jasno je čuo dva glasa iz salona. Muški i ženski.

Opet ta žena!

Zagrmio je u sebi ne skrivajući poriv da je uhvati u obje ruke i baci negdje gdje je nitko neće naći. U njoj se krilo štošta, osjećao je to. Bila je nepredvidiva, samouvjerenja i nije marila za pravila. Mogao je svijet gorjeti oko nje, ona ne bi ni pljunula da ugasi vatru. Ta žena bila je nešto posebno, a on se prvi put nije znao postaviti.

Namjerno je zastao pred vratima salona i bez srama stao osluškiivati njihov razgovor, dok je rukom pokazivao svojim prijateljima da se utišaju. Vrata su bila malo odškrinuta, što je značilo da je Arthur ipak bio svjestan da s njom ne smije ostati iza zatvorenih vrata.

Ni to što se nalazio u vlastitoj kući ne bi mu trebalo ulijevati povjerenje i sigurnost, jer posluga jest bila odana, no Sabina, ako je imalo marila za svoju čast, ne bi dopustila bilo što što bi je okaljalo. No dok je slušao njezin grešan prijedlog, dobio je potvrdu kolika je besramnica.

„Želim oprobati s tobom.”

Vrckavost iz njezina glasa upalila je u Abbotu grozničav nemir dok je piljio unutra. Ona je upravo glavu polagala ustranu i potom usne priljubila uz Arthurove, a njegov blesavi brat iskoristio je priliku i tako je snažno primio u naručje da su se sručili na veliki otoman. Kao dvoje djece, zaigrane i bez mozga, cma-kali su se kao da ne mare nizašto.

Vrata su se potom otvorila, koraci su odzvonili po mramoru i Abbot se ukazao pred razuzdanim ljubavnicima.

Arthur je probljedio pred izrazom lica svojeg brata, a Sabina se zakašljala te na brzinu popravila svoju kosu. Ionako je bila raskuštrana pa nije shvaćao čemu taj trud da sakrije nešto što je *namjerno* radila s Arthurom.

„Dakle, čini mi se da ćemo imati vjenčanje u obitelji.”

I kad su se iza Abbotovih leđa ukazala dva muška lica koja su svjedočila neprimjenoj sceni, bilo je jasno da će biti točno kako je Abbot rekao.

Prvo poglavlje

Gospođica Sabina Hardy smatrala se velikom sretnicom kad je konačno u proljeće 1856. njezina noga kročila u London, grad koji je u isto vrijeme privlačio nove stanovnike i obećavao im sve blagodati izuma i otkrića industrijske revolucije, a stare činio umornima od borbe s bolestima, izazovima i nametima koje su plaćali svojim gospodarima.

Naravno, London su obožavali samo aristokrati, krema za koju su bila rezervirana najbolja mjesta, najbolja hrana, najbolji materijali, jednako kao i poštovanje, uvažavanje i kulturno op-
hođenje.

Ovo potonje nije brinulo mladu gospođicu jer njezinim ve-
nama, iako je tekla engleska krv, francuska je dominirala. Suk-
ladno tome, dominirali su francuska ležernost, hedonizam i po-
svećenost vlastitu ostvarenju, neovisno o društvenim nor-
mama.

Tko je to jednoj Sabini Hardy mogao nametnuti da ona nosi
one vražje slojeve i slojeve teške tkanine, svile i čipke samo da
bi udovoljila društvu? Ne, ona je željela udovoljiti sebi, nosila je
ono što je njoj odgovaralo.

Zahvalu toj strani svoje osobnosti mogla je odati samo ocu,
poznatom francuskom poslovnjaku, Pierreu Hardyju. Njezina
majka, Catherine Belford, bila je najmlađa kći vikonta Belforda
i imala je sve odlike jedne Engleskinje, osim što ju je srce odvelo
preko La Manchea i zaljubilo se u poslovnjaka.

Koliko god voljela Francusku, London je bio njezin bijeg. Bi-
jeg od ispraznog obećanja, od političkih prilika i neprilika koje
su prijetile poslovanju njezina oca, a majka je zbog svoje bolesti
inzistirala da Sabina ode u London kako bi spriječila njezin in-
teres za slikarstvom.

Tim više jer se s nekakvim uličnim slikarom zbližila više nego što je bilo dolično i izazvala neprijatne komentare, čak i kod slobodoumnih Francuza. Catherine se nadala da će, poslavši Sabinu u London svojoj staroj tetki Luisi, popraviti svu štetu koju je francuska nonšalantnost ostavila na njezin karakter.

Sabina je dobro poznavala um svoje voljene majke, ali je vješto izbjegavala njezine napore da se ponaša onako kako doličuje gospođicama.

„Sabina, dušo, molim te, sjeti se da nije pristojno prekidati razgovor ministra Dupontea s gospodinom Torreom jer ti se čini da mu tupe stoji nakrivo”, govorila joj je majka jednom prilikom nakon večere na kojoj su ugostili brojne ugledne goste.

„Mama, on meni nije ministar. On je moj tetak! Mogu s njim razgovarati kao s tobom.”

Sabina je majci naočigled zakolutala očima i potom sjela na pod podmetnuvši noge ispod sebe.

„Kako to sjediš? Kao da si krčmarica? I gore! Sabina, dušo... Moji su živci slabi. Imaš devetnaest godina i vrijeme je da se tvoj status riješi. Razumijem da ti otac popušta, ali meni je kao majci dužnost da se za to pobrinem. Vrijeme je da nađeš muža. Ići ćeš u London jer ovdje nakon onog bezukusnog trača o slikaru i tebi, nemaš baš neke izgleda. Tetka će te rado ugostiti, treba tvoje društvo.”

„To je običan trač. Ali kako god. Ići ću. Jesi li sigurna, majko, da njoj neću biti na teret?” pitala je Sabina, uzimajući s obližnjeg stolića keksiće, da bi potom slasno polizala prst na kojem je ostalo kreme. Majka je uzdahnula, pregrizavši jezik, kako ne bi odala Sabini onaj najvažniji motiv zbog kojeg je šalje u London.

Sabina je, naime, posumnjala u majčine iskrene namjere u vezi s odlaskom iz Francuske kad je kočija, koja je vozila njezine stvari prema tetkinoj ladanjskoj kući na rubu grada, zastala u centru Londona. Mnoštvo ljudi koji su žamorili oko kočije, to-

pot konja koji je odzvanjao pločnicima i miris grada koji se nikako nije mogao usporediti s onom svježinom tetkina vrta i livada, starih hrastova i gredica voća, bili su jasan znak da nešto nije kako treba. Kočijaš je pokucao i potom su se vrata otvorila.

„Stigli smo, gospođice Hardy.”

Dodirnuo je obod šešira i stao promatrati njezino zbudjeno lice.

„Ali... ovo nije moje odredište.”

Bacila je pogled na stariju katnicu s kovanom ogradom i malim dvorištem.

„Jeste. Vaša tetka Luisa Belford tu živi. Znam jer sam ja njezin kočijaš. Vjerujte mi na riječ.” Zvučao je tako nadmeno da joj je došlo da ga zvekne torbicom.

„Oh, majko...”

Razočarano je uzdahnula Sabina, spomenuvši majku i ukorivši je u mislima. Sve čemu se Sabina nadala, bilo je ono ladanjsko imanje na kojem je mogla hodati u izdanju u kakvom je htjela, mogla je raditi što je poželjela, a da joj nitko ne prigovara. Mogla je i svoju strast prema slikanju pokazati bez zadržke, a gdje je mogla imati tišinu i puni poticaj doli u nedirnutom kutku prirode na ladanju? Bez ljudi, tračeva i pravila.

Tetka je već stara i sigurno je i dalje onako blagonaklona prema njoj, jer Catherine je Luisi bila najdraža nećakinja. I njezina jedinica bila je tetkina miljenica, pa joj je prije desetak godina opraštala mnoge nepodopštine, iako ju je otac odgajao više kao sina nego kao kćer. Majka je zbog toga patila u tišini, jer je nakon nje nesretno okončala tri trudnoće, a sanjala je da će imati barem dvije kćeri i dva sina. Tako je Sabina ostala jedinica kojoj je otac davao sve što je htio pa i popuštao u njezinu odgoju.

Kamo sreće da je bila jedna od dokonih dama koje su mogle uživati u statusu i očevu bogatstvu kako su umjele mnoge. Pokazujući svoje nove haljine u šetnjama i na balovima dok bi birale svoje udvarače.

Ne, ova mlada dama nije željela takav život. Ova ptica žarkog perja i predivna glasa nije bila naučena na kavez, a sloboda je bila njezina jedina želja.

Stoga je prihvatila majčin prijedlog da ode u London paziti na staru tetu Luisu kako bi vrijeme obrisalo tračeve o njoj i slikaru koji ju je podučavao. Sad joj je sve mirisalo na klopku kako bi joj tu našli muža.

A ne, to ne dolazi u obzir.

Stisnula je zube i nakon još jednog odgovora kočijaša, istupila iz kočije.

„No dobro, nova sredina, nove prilike. Ja sam žena koja se zna prilagoditi.”

Nekako je iz sebe izvukla pozitivu i pomalo drsko zabacila svoju divlju kosu. Raspustila ju je čim je majci mahnula posljednje *zbogom* s broda. Osmijeh na lice navukla joj je i misao da ni ona sama nije bila iskrena. Sav svoj slikarski pribor ponijela je sa sobom, iako je majci obećala da će ga dati u dobrotvorne svrhe.

Okrenuta svojem novom životu i svježim mogućnostima osobnog razvoja, povukla je skute svoje haljine, sanjajući o trenu kad će ih svući sa sebe, potom obući nešto u čemu će moći disati te koraknula u svoj novi dom.

Pokucavši na velika drvena vrata, ostala je čekati da joj batler otvori, a za to vrijeme kočijaš je dopremio njezine kovčege pred prag.

„Izvolite, gospođice Hardy, lady Belford Vas čeka u salonu.” Batler joj se naklonio i propustio je unutra te je poveo do salona. Brzim hodom pokušavala je čak požuriti slugu, ali on se tako lijeno vukao da ju je nervirao. Kad je konačno otvorio

vrata i najavio Sabinu, ona je provirila svojom kuštravom kosom unutra, time izmamivši u svoje tetke vrisak.

„Za Boga miloga!”

Starija koščata žena, čije su crte lica otkrivale nekadašnju ljepotu, zurila je u nju s čuđenjem. Sabina je samo navukla svoj čedan osmijeh, onaj koji ju je puno puta izvukao iz nevolja. Odišta, taj osmijeh bio je jednako tako i razlog samih nedaća, da su se muškarci zaljublivali čim bi prvi put ugledali te dvije slatke rupice na njezinim obrazima i ono medeno rumenilo, a tek punoću njezinih usana.

Da, gospođica Sabina Hardy bila je egzotična.

I ne samo egzotična kao žena drukčijih oblina i izgleda, bila je egzotična mačka koja je trebala biti pripitomljena. I lady Belford bila je u ovom trenu toga svjesna. I duboko je zažalila što je pristala na molbu svoje nećakinje da ukroti divlji karakter njezine kćeri, i ono najvažnije, da joj nađe muža. Onoga koji bi jednog dana preuzeo sve nasljedstvo koje je Sabina trebala dobiti.

„Oh, mila, toliko nas posla čeka...” izustila je Luisa i pokazala Sabini da sjedne od nje. Dvije su se žene tada pozdravile onako kako su i godinama prije pokazivale jedna drugoj ljubav, zagrlivši se jako i srdačno.

U London se toga dana s dugog putovanja vratio i razmetni sin obitelji Langdon. Razuzdani krugovi londonske aristokracije slavili su taj dan, iščekujući Arthura Langdona kao svojega kralja jer malo tko je bio odvažan i raspoložen za zabavu, žene i provode kao on. Bilo je nešto u njegovoj dječaćkoj nestašnosti što su svi voljeli, kako mladi, tako i stari, kako muškarci, tako i žene. I svi su mu na tome zavidjeli, samo je jedna osoba bila razočarana takvim ponašanjem jednog Langdona.

Najstariji sin obitelji Langdon nije podnosio ništa što je bilo suprotno pravilima. Muškarac plave krvi mora biti uzor drugima, čvrst, nepokoren, uzorit. I baš takav bio je Abbot Langdon. Sušta suprotnost svojemu najmlađem bratu.

Kad je otac sve titule, ali i sve obveze oko upravljanja imanjem, vilom i posjedima prebacio na Abbota, dao mu je time mogućnost da kontrolira Arthura. Jer ipak, svi novci prvo su prolazili kroz Abbotove ruke i to veoma uspješno.

Ni otac nije tako dobro upravljao svime kao što je to činio Abbot. Nije Abbot čak ni zavidio Arthuru na mladosti i hedonizmu, iako je nekoć i on bio takav. Abbot je uživao u moći i autoritetu koje mu je podarila nova uloga u obitelji. Proklinjao je slabosti, a one su bile te koje su od njega stvorile novog čovjeka, krutog, bezosjećajnog i teškog.

Danima i noćima zadubljen u poslovne knjige, greške nije praštao, težio je perfekciji. I sve je bilo savršeno na papirima kad su oni bili ispisani njegovom rukom u hrpi brojeva i slova, samo je ispod kože, u krvi tekla praznina, ona koja se javi kad se oči sklope, dok prokleti san ne slomi svijest.

Iako je Arthur bio njegov rođeni brat, to nije značilo da ga Abbot poštuje. Dapače, smatrao ga je crnom ovcom svoje obitelji, dok je Arthur njega smatrao vukom samotnjakom.

„Nadam se da je provodima došao kraj, red je da konačno počneš pridonositi prosperitetu ove obitelji.“

Tim je riječima Abbot pozdravio brata kad je ušao u njihovu rezidenciju smijući se s drugim bratom, Alexom, iako ga nije vidio puna dva mjeseca, koliko je trajalo njegovo putovanje.

„Tako je, red bi bio, brate, uskoro ćemo početi raditi na tome. Ako će te usrećiti, ove godine nećeš samo udati Violet, nego ću se i ja oženiti, pa ćeš se i mene riješiti“, izgovorio je Arthur više u šali, kako bi time odmah zatvorio tu temu, ne znajući da će se kroz nekoliko mjeseci njegova izjava početi ostvarivati.